

DE BEUKENLAAN.

Naar een Kunstfoto.

DE BEUKENLAAN

Het gaat hard naar den Zomer.

De statige beuken hebben hun groene kleed al gekregen, de vogels kwetteren al in het loover en op de blaren blinkt de zon. En op den grond leven weer de beweeglijke zonnevlekjes en de schaduw-tje wriemelen er dooreen. Het is dat leuke, vroolijke spel van zon en zomer, van de bladeren met den wind.

Vreemd — die zelfde grond doet ons nog herinneren aan een eendere pracht, die voorbijging: want de verdorde bladen van het vorig jaar liggen nog overal verspreid.

Maar de wriemeling van zon, licht en bladerschaduw zeggen toch dat de pracht van den zomer opnieuw is gekomen, en dat de levenskracht van die hoge, rotsvaste beuken heeft getriomfeerd over de koude en schraalheid van den Winter.

Waar het donker en diep is in het loover zijn allemaal mooie geheimen, waarvan de menschen niet weten. Het rijk van de vogels! Ze kwinkelen in het groen en hebben hun nesten erin verborgen, er wordt daar een heel leven geleefd in een heel aparte wereld, waarin menschen altijd vreemd zullen blijven.

Maar als een gouden dank klinkt van omhoog het geluid van de vroolijke vogelliedjes. En als de menschen de blijdschap en de fijnheid van dat geluid verstaan is het voor hen genoeg.

O, die in den Beukenlaan wandelt weet wel veel meer schoons op te noemen. Maar waar is het einde van deze pracht, de pracht van Gods schepping!

P. v. R.